

POINT OF RETREAT

GEEN WEG TERUG Nederlandse editie

COLLEEN
HOOVER

#1 *NEW YORK TIMES*-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover
Point of retreat

Geen weg terug – Nederlandse editie

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Donderdag 5 januari

Ik heb me vandaag voor mijn lessen ingeschreven. Niet de dagen gekregen die ik wilde, maar ik heb nog maar twee semesters te gaan, dus het wordt lastiger om kieskeurig te zijn over mijn rooster. Ik denk erover na om te solliciteren bij lokale scholen voor een baan als leraar na volgend semester. Hopelijk geef ik volgend jaar rond deze tijd weer les. Maar op dit moment leef ik van mijn studentenlening. Gelukkig helpen mijn opa en oma terwijl ik bezig ben met mijn master. Zonder hen zou ik het niet kunnen, dat is iets wat zeker is.

Wè eten vanavond met Gavin en Eddie. Ik denk dat ik cheeseburgers ga maken. Cheeseburgers klinkt goed. Dat is eigenlijk alles wat ik nu te vertellen heb...

‘Is Layken daar of hier?’ vraagt Eddie, glurend door de voordeur.

‘Daar,’ zeg ik vanuit de keuken.

Staat er een bord voor mijn huis dat mensen níet hoeven te kloppen? Lake klopt nooit meer aan, de mate waarin zij zich hier thuis voelt geldt blijkbaar ook voor Eddie. Eddie steekt de straat over naar Lakes huis, en Gavin loopt naar binnen terwijl hij met zijn knokkels tegen de voordeur tikt. Het is geen officiële klop, maar hij probeert het tenminste.

‘Wat eten we?’ vraagt hij. Hij trekt zijn schoenen bij de deur uit en loopt naar de keuken.

‘Burgers.’ Ik geef hem een spatel en wijs naar het fornuis, zodat hij de hamburgers kan omdraaien terwijl ik de frietjes uit de oven haal.

‘Will, is het je weleens opgevallen dat wij altijd opgescheept worden met de taak om te koken?’

‘Dat is waarschijnlijk geen slechte zaak,’ zeg ik terwijl ik de frietjes los schud van de bakplaat. ‘Herinner je je Eddies Alfredosaus nog?’

Hij trekt een vies gezicht als hij zich de Alfredo herinnert. ‘Goed punt,’ zegt hij.

Ik roep Kel en Caulder naar de keuken om ze de tafel te laten dekken. Het afgelopen jaar, sinds Lake en ik samen zijn, eten Gavin en Eddie minstens twee keer per week bij ons. Ik heb uiteindelijk een eetkamer-tafel moeten kopen, omdat het aan de bar een beetje te vol werd.

‘Hé, Gavin,’ zegt Kel. Hij loopt de keuken in en pakt een stapel bекers uit de kast.

‘Hé,’ antwoordt Gavin. ‘Heb je al besloten wat we volgende week met je feestje gaan doen?’

Kel haalt zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Misschien bowlen. Of we kunnen ook gewoon hier iets doen.’

Caulder loopt de keuken in en begint de tafel te dekken. Ik kijk achter me en zie dat ze één plaats extra dekken. ‘Verwachten we bezoek?’ vraag ik.

‘Kel heeft Kiersten uitgenodigd,’ zegt Caulder plagend.

Kiersten is een maand geleden in onze straat komen wonen, en Kel lijkt een oogje op haar te hebben. Hij wil het niet toegeven. Hij wordt nu bijna elf, dus Lake en ik verwachtten al dat dit zou gebeuren. Kiersten is een paar maanden ouder dan hij en een stuk groter. Meisjes komen sneller in de puberteit dan jongens, dus misschien haalt hij haar uiteindelijk wel in.

‘Als jullie nog eens iemand uitnodigen, laat het me dan weten. Nu moet ik nog een hamburger extra maken.’ Ik loop naar de koelkast en pak er een extra hamburger uit.

‘Ze eet geen vlees,’ zegt Kel. ‘Ze is vegetariër.’

Tuurlijk. Ik leg het vlees terug in de koelkast. ‘Ik heb geen nepvlees. Wat moet ze dan eten? Brood?’

‘Brood is prima,’ zegt Kiersten als ze zonder te kloppen door de voordeur loopt. ‘Ik hou van brood. Ook van frietjes. Ik eet alleen geen dingen

die het resultaat zijn van onrechtvaardige moord op dieren.’ Kiersten loopt naar de tafel, pakt de rol keukenpapier en begint er velletjes af te scheuren. Ze legt er een naast elk bord. Haar zelfverzekerdheid doet me een beetje aan die van Eddie denken.

‘Wie is dat?’ vraagt Gavin, terwijl hij toekijkt hoe Kiersten doet alsof ze thuis is. Ze heeft nog nooit bij ons gegeten, maar dat zie je niet aan hoe ze de leiding neemt.

‘Zij is het elfjarige buurmeisje waar ik je over vertelde. Degene waarvan ik denk dat het een bedrieger is op basis van de dingen die uit haar mond komen. Ik begin te vermoeden dat ze eigenlijk een kleine volwassene is die zich voordoet als een roodharig kind.’

‘O, dat buurmeisje waar Kel verliefd op is?’ Gavin lacht, en ik zie de radertjes in zijn hoofd draaien. Hij bedenkt al manieren om Kel tijdens het diner in verlegenheid te brengen. Vanavond gaat een interessante avond worden.

Gavin en ik zijn behoorlijk close geworden het afgelopen jaar. Dat is goed, denk ik, gezien het feit hoe close Eddie en Lake zijn. Kel en Caulder mogen hen ook erg graag. Het is fijn. Ik hou van de verstandhouding die we met z’n allen hebben. Ik hoop dat het zo blijft.

Eddie en Lake komen eindelijk binnen als we allemaal aan tafel zitten. Lake heeft haar natte haar in een knot boven op haar hoofd. Ze draagt pantoffels, een joggingbroek en een T-shirt. Dat vind ik mooi aan haar, dat ze zich hier zo op haar gemak voelt. Ze gaat naast me zitten, leunt voorover en kust me op mijn wang.

‘Bedankt, schat. Sorry dat het zo lang duurde. Ik probeerde me online in te schrijven voor statistiek, maar die les zit vol. Ik denk dat ik morgen bij iemand van de administratie moet gaan slijmen.’

‘Waarom neem je statistiek?’ vraagt Gavin. Hij pakt de ketchup en spuit het op zijn bord.

‘Ik heb wiskunde twee afgelopen semester gehad. Ik probeer al mijn wiskundevakken in het eerste jaar te halen, omdat ik er zo’n hekel aan heb.’ Lake pakt de ketchup uit Gavins handen en spuit wat op mijn bord, dan op haar eigen.

‘Waarom zo’n haast? Je hebt al meer studiepunten dan Eddie en ik samen,’ zegt hij. Eddie knikt instemmend terwijl ze een hap van haar hamburger neemt.

Lake knikt naar Kel en Caulder. ‘Ik heb al meer kinderen dan jij en Eddie samen. Vandaar mijn haast.’

‘Wat is je hoofdvak?’ vraagt Kiersten aan Lake.

Eddie kijkt naar Kiersten en ziet eindelijk de extra persoon aan tafel. ‘Wie ben jij?’

Kiersten kijkt Eddie aan en glimlacht. ‘Ik ben Kiersten. Ik woon schuin tegenover Will en Caulder, naast Layken en Kel. We zijn vlak voor kerst vanuit Detroit hierheen verhuisd. Mam zei dat we de stad uit moesten, voordat de stad uit ons ging... Wat dat ook moge betekenen. Ik ben elf. Ik ben elf sinds elf-elf-elf. Dat was een grote dag. Er zijn niet veel mensen die kunnen zeggen dat ze elf zijn geworden op elf-elf-elf. Ik baal ervan dat ik om drie uur ’s middags ben geboren. Als ik om elf uur was geboren, had ik vast en zeker op het nieuws kunnen komen. Ik had het kunnen opnemen en het ooit kunnen gebruiken voor mijn portfolio. Ik word actrice als ik groot ben.’

Eddie staart net als de rest van ons naar Kiersten zonder te reageren. Kiersten heeft het niet door en wendt zich tot Lake om haar vraag te herhalen. ‘Wat is je hoofdvak, Layken?’

Lake legt haar hamburger op haar bord en schraapt haar keel. Ik weet hoezeer ze deze vraag haat. Ze probeert zelfverzekerd te antwoorden: ‘Dat heb ik nog niet besloten.’

Kiersten kijkt haar medelijdend aan. ‘Ik begrijp het. De spreekwoordelijke “onbeslist”. Mijn oudste broer is al drie jaar tweedejaars op de universiteit. Hij heeft genoeg studiepunten voor vijf hoofdvakken. Ik denk dat hij onbeslist blijft omdat hij liever elke dag tot de middag slaapt, drie uur in de klas zit en elke avond uitgaat, dan af te studeren en een echte baan te zoeken. Mam zegt dat dat niet waar is – ze zegt dat het komt omdat hij probeert “zijn volledige potentieel te ontdekken” door al zijn interesses te onderzoeken. Als je het mij vraagt, denk ik dat het bullshit is.’

Ik kuch als de slok die ik net heb ingeslikt weer omhoog probeert te komen met mijn lach.

‘Je zei bullshit!’ zegt Kel.

‘Kel, zeg geen bullshit!’ zegt Lake.

‘Maar zij zei eerst bullshit,’ zegt Caulder, die Kel verdedigt.

‘Caulder, zeg geen bullshit!’ roep ik.

‘Sorry,’ zegt Kiersten tegen Lake en mij. ‘Mam zegt dat de publieke omroep scheldwoorden heeft uitgevonden, alleen maar voor de shockwaarde in de media. Ze zegt dat als iedereen ze maar vaak genoeg zou gebruiken, ze niet meer als gevloek gezien zouden worden, en niemand zich meer beledigd zou voelen.’

Dit kind is moeilijk bij te houden!

‘Je moeder moedigt je áán om te vloeken?’ vraagt Gavin.

Kiersten schudt haar hoofd. ‘Zo zie ik het niet. Het is meer dat ze ons aanmoedigt om een systeem te ondermijnen dat niet deugt door een overmatig gebruik van woorden die als schadelijk worden gezien, terwijl het eigenlijk gewoon letters zijn, door elkaar gehusseld zoals elk ander woord. Dat is alles wat ze zijn, gemixte letters. Neem bijvoorbeeld het woord “vlinder”. Wat als iemand op een dag besluit dat “vlinder” een scheldwoord is? Mensen zouden uiteindelijk het woord “vlinder” gaan gebruiken als belediging en om dingen negatief te benadrukken. Het woord zélf betekent niets. Het is de negatieve associatie die mensen aan deze woorden geven die ze tot scheldwoorden maken. Dus, als we allemaal gewoon zouden besluiten om de hele tijd “vlinder” te zeggen, zou het de mensen niet meer kunnen schelen. De shock zou verdwijnen en het zou weer een gewoon woord worden. Dat is net zo voor ieder ander zogenaamd slecht woord. Als iedereen ze gewoon zou zeggen, zouden ze niet meer slecht zijn. Dat zegt mijn moeder tenminste.’ Ze glimlacht, neemt een frietje en doopt het in de ketchup.

Ik vraag me vaak af, als Kiersten op bezoek is, hoe ze zo geworden is. Ik moet haar moeder nog ontmoeten, maar van wat ik heb begrepen, is ze zeker niet gewoontjes. Kiersten is duidelijk slimmer dan de meeste kinderen van haar leeftijd, al is het op een vreemde manier. De dingen

die uit haar mond komen doen Kel en Caulder enigszins normaal lijken.

‘Kiersten?’ zegt Eddie. ‘Wil jij mijn nieuwe beste vriendin worden?’

Lake pakt een frietje van haar bord en gooit het naar Eddie, recht in haar gezicht. ‘Dat is bullshit,’ zegt Lake.

‘O, vlinder jou,’ zegt Eddie. Ze gooit een frietje terug in Lakes richting.

Ik onderschep het frietje, in de hoop dat het niet weer tot een voedselgevecht leidt, zoals vorige week. Ik vind nog steeds overal broccoli. ‘Stop,’ zeg ik en ik laat het frietje op tafel vallen. ‘Als jullie nog eens ruziemaken in mijn bijzijn, schop ik jullie allebéi onder je vlinders mijn huis uit!’

Lake ziet dat ik het meen. Ze knijpt in mijn been onder de tafel en verandert van onderwerp. ‘Zuur-en-zoet-tijd,’ zegt ze.

‘Zuur-en-zoet-tijd?’ vraagt Kiersten verward.

Kel legt het haar uit. ‘Het moment dat je je zuur en zoet van de dag moet zeggen. Het goede en het slechte van vandaag. De hoogte- en dieptepunten. We doen het elke avond bij het avondeten.’

Kiersten knikt alsof ze het begrijpt.

‘Ik ga eerst,’ zegt Eddie. ‘Mijn zuur van vandaag was de inschrijving. Ik zit opgescheept met colleges op maandag, woensdag en vrijdag. Dinsdag en donderdag zaten vol.’

Iedereen wil het dinsdag/donderdag-rooster. De lessen zijn langer, maar het is een eerlijke ruil, twee keer per week in plaats van drie keer.

‘Mijn zóét is dat ik Kiersten heb ontmoet, mijn nieuwe beste vriendin,’ zegt Eddie, glurend naar Lake. Lake pakt nog een frietje en gooit het naar Eddie. Eddie duikt weg, en het frietje vliegt over haar hoofd. Ik pak Lakes bord en schuif het naar de andere kant, buiten haar bereik.

Lake haalt haar schouders op en glimlacht naar me. ‘Sorry.’ Ze pakt een frietje van mijn bord en stopt het in haar mond.

‘Jouw beurt, meneer Cooper,’ zegt Eddie. Ze noemt me nog steeds zo, meestal als ze me erop wil wijzen als ik een zeur ben.

‘Mijn zuur was zeker weten ook de inschrijving. Ik heb maandag, woensdag en vrijdag.’

Lake kijkt me verdrietig aan. ‘Wat? Ik dacht dat we allebei dinsdag en donderdag les hadden.’

‘Ik heb het geprobeerd, schat. Ze geven mijn lesniveau niet op die dagen. Ik heb je een bericht gestuurd.’

Ze pruilt. ‘Man, dat is echt klote,’ zegt ze. ‘En ik heb je bericht niet gekregen. Ik kan mijn telefoon weer niet vinden.’ Ze is altijd haar telefoon kwijt.

‘Wat is jouw zoet?’ vraagt Eddie me.

Dat is makkelijk. ‘Mijn zoet is nu, dit moment,’ zeg ik terwijl ik Lake op haar voorhoofd kus.

Kel en Caulder kreunen allebei. ‘Will, dat is elke avond jouw zoet,’ zegt Caulder geërgerd.

‘Mijn beurt,’ zegt Lake. ‘De inschrijving was eigenlijk mijn zoet. Ik weet nog niet wat ik met statistiek ga doen, maar mijn andere vier vakken zijn precies die ik wilde.’ Ze kijkt Eddie aan en gaat verder. ‘Mijn zuur was het kwijtraken van mijn beste vriendin aan een elfjarige.’ Eddie lacht.

‘Ik wil ook,’ zegt Kiersten. Niemand maakt bezwaar. ‘Mijn zuur was dat ik brood moest eten als avondeten,’ zegt ze, kijkend naar haar bord.

Ze heeft wel lef. Ik gooi nog een snee brood op haar bord. ‘Misschien moet je de volgende keer dat je onuitgenodigd bij een carnivoor komt, je eigen nepvlees meenemen.’

Ze negeert mijn opmerking. ‘Mijn zoet was om drie uur.’

‘Wat gebeurde er om drie uur?’ vraagt Gavin.

Kiersten haalt haar schouders op. ‘De school ging uit. Ik heb een vlinderende hékel aan school.’

Alle drie de kinderen maken oogcontact, alsof ze een onuitgesproken afspraak hebben. Ik neem me voor om er later met Caulder over te praten. Lake geeft me een duwtje met haar elleboog en werpt me een vragende blik toe, waardoor ik weet dat zij hetzelfde denkt.

‘Jouw beurt, wat je naam ook is,’ zegt Kiersten tegen Gavin.

‘Het is Gavin. En mijn zuur zou het feit moeten zijn dat een elfjarige een grotere woordenschat heeft dan ik,’ zegt hij, lachend naar Kiersten. ‘Mijn zoet van vandaag is een soort verrassing.’ Hij kijkt naar Eddie en wacht op haar antwoord.

‘Wat?’ zegt Eddie.

‘Ja, wat?’ voegt Lake toe.

Ik ben ook nieuwsgierig. Gavin leunt achterover in zijn stoel met een glimlach, wachtend tot wij het raden. Eddie geeft hem een duw. ‘Vertel het!’ zegt ze.

Hij leunt voorover in zijn stoel en slaat zijn handen op tafel. ‘Ik heb een baan! Bij Getty’s, pizza bezorgen!’ Hij kijkt blij, om de een of andere reden.

‘Dát is je zoet? Je bent een pizzabezorger?’ vraagt Eddie. ‘Dat lijkt meer op een zuur.’

‘Je weet dat ik op zoek was naar een baan. En het is Getty’s. We houden van Getty’s!’

Eddie rolt met haar ogen. ‘Nou, gefeliciteerd,’ zegt ze, niet heel overtuigend.

‘Krijgen we gratis pizza?’ vraagt Kel.

‘Nee, maar we krijgen korting,’ antwoordt Gavin.

‘Dat is dan mijn zoet,’ zegt Kel. ‘Goedkope pizza!’ Gavin lijkt blij dat iemand enthousiast voor hem is. ‘Mijn zuur vandaag was mevrouw Brill,’ zegt Kel.

‘O god, wat heeft ze gedaan?’ vraagt Lake hem. ‘Of nog beter, wat heb jij gedaan?’

‘Niet alleen ik,’ zegt Kel.

Caulder zet zijn elleboog op tafel en probeert zijn gezicht voor mijn blik te verstoppen.

‘Wat heb je gedaan, Caulder?’ vraag ik hem. Hij laat zijn hand zakken en kijkt op naar Gavin. Gavin zet zijn elleboog ook op tafel en schermt zijn gezicht ook af voor mijn blik. Hij eet verder terwijl hij mijn blik negeert. ‘Gavin? Welke grap heb je ze deze keer geleerd?’

Gavin pakt twee frietjes en gooit ze naar Kel en Caulder. ‘Het is afgelopen! Ik vertel jullie geen verhalen meer. Jullie brengen me elke keer in de problemen!’ Kel en Caulder lachen en gooien de frietjes naar hem terug.

‘Ik zal wel klikken, ik vind het niet erg,’ zegt Kiersten. ‘Ze kwamen tijdens de lunch in de problemen. Mevrouw Brill stond aan de andere

kant van de kantine, en ze zochten een manier waarop ze haar konden laten rennen. Iedereen zegt dat ze waggelt als een eend als ze rent, en dat wilden we zien. Dus deed Kel alsof hij stikte, en Caulder maakte er een groot spektakel van en ging achter hem staan en begon op zijn rug te slaan, alsof hij de heimlichgreep bij hem deed. Mevrouw Brill raakte in paniek! Toen ze bij onze tafel kwam, zei Kel dat het alweer over was. Hij vertelde mevrouw Brill dat Caulder zijn leven had gered. Het zou allemaal goed zijn geweest, als ze niet al tegen iemand gezegd had dat-ie het alarmnummer moest bellen. Binnen een paar minuten stonden er twee ambulances en een brandweerwagen op het schoolplein. Een van de jongens aan een van de andere tafels vertelde mevrouw Brill dat ze deden alsof en toen moest Kel naar haar kantoor komen.'

Lake leunt naar voren en werpt een blik op Kel. 'Zeg alsjeblieft dat dit een grap is.'

Kel kijkt op met een onschuldige blik. 'Het was ook een grap. Ik had echt niet verwacht dat iemand het alarmnummer zou bellen. Nu moet ik de hele week nablijven.'

'Waarom heeft mevrouw Brill me niet gebeld?' vraagt Lake hem.

'Ik weet bijna zeker dat ze dat wel heeft gedaan,' zegt hij. 'Je bent je telefoon kwijt, weet je nog?'

'Bah! Als ze me weer belt voor een oudergesprek, heb je huisarrest!'

Ik kijk naar Caulder, die mijn blik probeert te ontwijken. 'Caulder, en jij dan? Waarom heeft mevrouw Brill niet geprobeerd mij te bellen?'

Hij draait zich naar me toe en werpt me een ondeugende grijns toe. 'Kel heeft voor me gelogen. Hij heeft tegen haar gezegd dat ik echt dacht dat hij stikte en dat ik zijn leven probeerde te redden,' zegt hij. 'Dat brengt me bij mijn zoet voor vandaag. Ik werd beloond voor mijn heldhaftig gedrag. Mevrouw Brill gaf me twee vouchers voor gratis lunch in de kantine.' Alleen Caulder kan een manier vinden om niet te hoeven nablijven en in plaats daarvan beloond te worden.

'Jullie moeten ophouden met die onzin,' zeg ik tegen hen. 'En Gavin, geen verhalen over grappen meer.'

'Ja, meneer Cooper,' zegt Gavin sarcastisch. 'Maar ik moet het weten,'

zegt hij, terwijl hij naar de kinderen kijkt, 'waggelt ze echt?'

'Ja,' zegt Kiersten lachend. 'Ze is inderdaad een waggelaar.' Ze kijkt naar Caulder. 'Wat was je zuur van vandaag, Caulder?'

Caulder wordt serieus. 'Mijn beste vriend is vandaag bijna gestikt. Hij had dóód kunnen gaan.'

We lachen allemaal. Hoezeer Lake en ik ook proberen verantwoordelijk te zijn, soms is het moeilijk te bepalen waar de grens ligt tussen verantwoordelijke ouder en broer of zus zijn. We kiezen welke strijd we met de jongens aangaan, en Lake zegt dat het belangrijk is dat we er niet veel kiezen. Ik kijk haar aan en zie dat ze lacht, dus ik neem aan dat ze deze niet wil uitvechten.

'Mag ik nu mijn eten opeten?' zegt Lake, wijzend naar haar bord, dat nog steeds naast mij staat, buiten haar bereik. Ik schuif het bord weer voor haar neus. 'Dank u, meneer Cooper,' zegt ze. Ik geef haar een knietje onder de tafel. Ze weet dat ik er een hekel aan heb als ze me zo noemt. Ik weet niet waarom het me zo dwarszit. Waarschijnlijk omdat het toen ik daadwerkelijk haar leraar was, een absolute kwelling was. Onze band ontwikkelde zich zo snel die eerste avond dat ik haar mee uit nam. Ik had nog nooit iemand ontmoet met wie ik zoveel plezier had door gewoon mezelf te zijn. Ik dacht het hele weekend alleen maar aan haar. Toen ik de hoek om liep en haar zag staan in de gang voor mijn klas, voelde het alsof mijn hart uit mijn borst werd gerukt. Ik wist meteen wat ze daar deed, ook al duurde het wat langer voor zij het doorhad. Toen ze besepte dat ik haar leraar was, was ik kapot van de blik in haar ogen. Ze was gekwetst. Haar hart was gebroken. Net als het mijne. Eén ding weet ik zeker, ik wil die blik in haar ogen nooit meer zien.

Kiersten staat op en brengt haar bord naar het aanrecht. 'Ik moet gaan. Bedankt voor het brood, Will,' zegt ze sarcastisch. 'Het was heerlijk.'

'Ik ga ook. Ik loop met je mee naar huis,' zegt Kel. Hij springt op van zijn stoel en volgt haar naar de deur. Ik kijk naar Lake, en ze rolt met haar ogen. Het zit haar dwars dat Kel voor het eerst verliefd is. Lake denkt niet graag aan het moment dat we te maken krijgen met tienerhormonen.

Caulder staat op van tafel. 'Ik ga tv-kijken in mijn kamer,' zegt hij.

‘Tot straks, Kel. Dag, Kiersten.’ Ze zeggen hem allebei gedag terwijl ze weggaan.

‘Ik vind dat meisje echt leuk,’ zegt Eddie nadat Kiersten is vertrokken. ‘Ik hoop dat Kel haar verkering vraagt. Ik hoop dat ze opgroeien en trouwen en veel rare baby’s krijgen. Ik hoop dat ze voor altijd in onze familie blijft.’

‘Hou je mond, Eddie,’ zegt Lake. ‘Hij is pas tien. Hij is te jong voor een vriendin.’

‘Niet echt, over acht dagen wordt hij elf,’ zegt Gavin. ‘Elf is de meest voorkomende leeftijd voor eerste vriendinnetjes.’

Lake pakt een hele hand vol frietjes en gooit ze in Gavins gezicht.

Ik zucht. Ze is onmogelijk onder de duim te houden. ‘Jij ruimt vanavond op,’ zeg ik tegen haar. ‘Jij ook,’ zeg ik tegen Eddie. ‘Gavin, laten we football gaan kijken, als echte mannen, terwijl de vrouwen hun werk doen.’

Gavin schuift zijn glas naar Eddie. ‘Vul dit glas bij, vrouw. Ik ga football kijken.’

Terwijl Eddie en Lake de keuken schoonmaken, maak ik van de gelegenheid gebruik om Gavin om een gunst te vragen. Lake en ik hebben al weken geen tijd gehad samen omdat de jongens er altijd zijn. Ik heb echt tijd met haar alleen nodig.

‘Denk je dat jij en Eddie morgenavond met Kel en Caulder naar de film kunnen gaan?’

Hij antwoordt niet meteen, waardoor ik me schuldig voel omdat ik het vraag. Misschien hadden ze al plannen.

‘Dat hangt ervan af,’ antwoordt hij uiteindelijk. ‘Moeten we Kiersten ook meenemen?’

Ik lach. ‘Dat ligt aan je meisje. Ze is háár nieuwe beste vriendin.’

Gavin rolt met zijn ogen bij de gedachte. ‘Het is prima; we waren toch al van plan om een film te kijken. Hoe laat? Hoelang wil je dat we ze bezighouden?’

‘Maakt niet uit. We gaan nergens heen. Ik heb gewoon een paar uur alleen met Lake nodig. Er is iets wat ik haar moet geven.’

‘O... Ik snap het,’ zegt hij. ‘Stuur me een bericht als je klaar bent met “het haar te geven”, dan brengen we de jongens naar huis.’

Ik schud mijn hoofd bij zijn aanname en lach. Ik hou van Gavin. Waar ik níét van hou, is het feit dat alles wat er gebeurt tussen mij en Lake, en tussen Gavin en Eddie... we dat allemáál lijken te weten. Dat is het nadeel van daten met twee beste vriendinnen: er zijn geen geheimen.

‘Laten we gaan,’ zegt Eddie terwijl ze Gavin van de bank trekt. ‘Bedankt voor het eten, Will. Joel wil dat jullie volgend weekend langskomen. Hij zei dat hij *tamales* zou maken.’

Tegen tamales kan ik geen nee zeggen. ‘We zullen er zijn,’ zeg ik.

Nadat Eddie en Gavin vertrokken zijn, komt Lake naar de woonkamer en gaat op de bank zitten, haar benen onder zich opgekruld terwijl ze tegen me aan kruipt. Ik sla mijn arm om haar heen en trek haar naar me toe.

‘Ik baal,’ zegt ze. ‘Ik hoopte dat we op z’n minst dezelfde dagen zouden krijgen dit semester. We hebben nooit tijd voor onszelf met al die rondrennende vlinderende kinderen.’

Je zou denken, omdat we tegenover elkaar wonen, dat we alle tijd van de wereld samen zouden hebben. Dat is niet het geval. Vorig semester had zij maandag, woensdag en vrijdag college en ik alle vijf de dagen. In het weekend maakten we veel huiswerk, maar waren we vooral bezig met Kel en Caulders sportlessen. Toen Julia in september overleed, kwam er nog meer op Lakes bordje te liggen. Het is op z’n zachtst gezegd een aanpassing geweest. Het enige waar het ons aan ontbreekt is tijd voor onszelf. Het is nogal lastig om, als de jongens in het ene huis zijn, naar het andere huis te gaan om alleen te zijn. Ze lijken ons bijna altijd te volgen als we dat doen.

‘We komen er wel doorheen,’ zeg ik. ‘Dat doen we altijd.’

Ze trekt mijn gezicht naar het hare en kust me. Ik kus haar al meer dan een jaar elke dag en op de een of andere manier wordt het elke keer beter.

‘Ik kan maar beter gaan,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik moet vroeg opstaan en op tijd naar school om de registratie af te maken. Ik moet er ook voor zorgen dat Kel niet buiten staat te zoenen met Kiersten.’

We lachen er nu om, maar over een paar jaar is dat onze realiteit. Dan zijn we nog geen vijftientig en voeden we tieners op. Het is een enge gedachte.

‘Wacht even. Voordat je weggaat... Wat zijn je plannen voor morgenavond?’

Ze rolt met haar ogen. ‘Wat is dat voor een vraag? Jij bent mijn plan. Jij bent altijd mijn enige plan.’

‘Goed. Eddie en Gavin nemen de jongens mee. Zullen we afspreken om zeven uur?’

Ze vrolijkt op en lacht. ‘Vraag je me mee op een echt afspraakje?’ Ik knik.

‘Nou, je bent er slecht in, weet je. Dat ben je altijd geweest. Soms willen meisjes gevraagd worden en niet worden verteld wat ze moeten doen.’

Ze probeert *hard to get* te spelen, wat zinloos is, omdat ik haar al heb. Ik speel haar spelletje toch mee. Ik kniel voor haar op de grond en kijk haar in de ogen. ‘Lake, wil je me de eer bewijzen om me morgenavond te vergezellen op een date?’

Ze leunt achterover in de bank en kijkt weg. ‘Ik weet het niet, ik heb het nogal druk,’ zegt ze. ‘Ik zal mijn agenda nakijken en het je laten weten.’ Ze probeert er serieus uit te zien, maar er breekt een glimlach door op haar gezicht. Ze leunt naar voren en omhelst me; ik verlies mijn evenwicht en we belanden op de grond. Ik rol haar op haar rug, en ze staart naar me en lacht. ‘Prima. Haal me op om zeven uur.’

Ik strijk haar haar uit haar ogen en ga met mijn vinger langs de rand van haar kaak. ‘Ik hou van je, Lake.’

‘Zeg het nog eens,’ zegt ze.

Ik kus haar voorhoofd en herhaal: ‘Ik hou van je, Lake.’

‘Nog een keer.’

‘Ik.’ Ik kus haar lippen. ‘En hou van.’ Ik kus ze opnieuw. ‘En jou.’

‘Ik hou ook van jou.’

Ik vlij mijn lichaam boven op haar en verstrengel mijn vingers met de hare. Ik til onze handen boven haar hoofd en druk ze tegen de grond, dan leun ik voorover alsof ik haar ga kussen, maar dat doe ik niet. Ik

plaaag haar altijd graag in deze houding. Mijn lippen raken nauwelijks de hare tot ze haar ogen sluit, dan trek ik me langzaam terug. Ze opent haar ogen, ik glimlach naar haar en leun dan weer voorover. Zodra haar ogen gesloten zijn, trek ik me weer terug.

‘Verdomme, Will! Kus me nou vervlinderd eindelijk!’

Ze pakt mijn gezicht en trekt mijn mond naar de hare. We blijven kussen tot we op het ‘geen-weg-terug-punt’ komen, zoals Lake het graag noemt. Zij kruipt onder me vandaan en gaat op haar knieën zitten, terwijl ik op mijn rug rol en op de grond blijf liggen. We laten ons niet graag meeslepen als we niet alleen in huis zijn. Dat gebeurt zo makkelijk. Als we merken dat we te ver gaan, roept een van ons altijd dat dit het moment is om terug te trekken.

Voordat Julia overleed, maakten we de fout om te snel te ver te gaan – een cruciale fout van mijn kant. Het was pas twee weken nadat we officieel een relatie hadden, en Caulder bracht de nacht door in Kels huis. Lake en ik kwamen bij mij thuis na een filmavond in de bios. We begonnen te zoenen op de bank, en van het een kwam het ander, we wilden geen van beiden stoppen. We hadden geen seks, maar dat zou wel gebeurd zijn als Julia niet binnen was gekomen. Ze flipte helemaal. We schaamden ons dood. Ze gaf Lake huisarrest en ik mocht haar twee weken niet zien. Ik heb me wel een miljoen keer verontschuldigd in die twee weken.

Julia wilde met ons praten, en liet ons zweren dat we minstens een jaar zouden wachten. Ze liet Lake aan de pil gaan en ik moest haar recht aankijken en haar mijn woord geven. Ze was niet boos over het feit dat haar achttienjarige dochter bijna seks had gehad. Julia was redelijk en wist dat het ooit zou gebeuren. Wat haar kwetste was dat ik al na twee weken seks wilde met Lake. Ik voelde me ontzettend schuldig, dus stemde ik in met de belofte. Ze wilde ook dat we het goede voorbeeld zouden geven aan Kel en Caulder; ze vroeg ons ook om dat jaar niet bij elkaar thuis te overnachten. Nadat Julia overleed, hebben we ons aan ons woord gehouden. Meer uit respect voor Julia dan wat dan ook. God weet dat het soms moeilijk is. Heel vaak zelfs.

We hebben het er niet over gehad, maar vorige week was het precies een jaar geleden dat we die belofte aan Julia deden. Ik wil Lake niet overhaasten, ik wil dat het helemaal haar keuze is, dus heb ik het er niet over gehad. En zij ook niet. Maar we zijn ook niet echt alleen geweest.

‘Geen weg terug,’ zegt ze, en ze staat op. ‘Ik zie je morgenavond. Zeven uur. Kom niet te laat.’

‘Zoek je telefoon en stuur me een berichtje als je gaat slapen,’ zeg ik tegen haar.

Ze opent de deur en kijkt me aan terwijl ze achteruit het huis uit loopt en de deur langzaam achter zich dichttrekt. ‘Nog één keer?’ zegt ze.

‘Ik hou van je, Lake.’

Een hartverscheurend verhaal van de
#1 *New York Times*-bestsellerauteur van
It starts with us en *It ends with us*.

Soms moeten twee mensen uit elkaar gaan om te beseffen hoeveel ze bij elkaar horen.

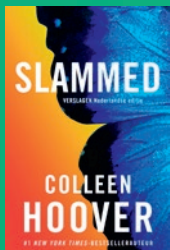
Een jaar nadat Layken en Will elkaar hebben ontmoet, zorgt een onthulling over Wills verleden ervoor dat ze alles wat ze dachten te weten over elkaar in twijfel trekken. Nu hun relatie op het spel staat, moeten ze beslissen of ze bereid zijn te vechten voor een toekomst samen. Hoever moet Will gaan om Layken te bewijzen dat zijn liefde voor haar eeuwig zal duren?

'Perfect poëtisch. Een prachtig vervolg op *Slammed*.'
– Tarryn Fisher, co-auteur van *Never never*

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It ends with us*, *Slammed* en *This girl*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! Ook *Point of retreat* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5155 6 NUR 302

9 789020 551556 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K